

Ànima sacerdotal

Tot just acabat l'Any sacerdotal convocat pel Papa en ocasió del 150 aniversari de la mort de Sant Joan Maria Vianney, intensifiquem la nostra pregària pels sacerdots i considerem una realitat essencial de la nostra vida: tots, sacerdots i laics, tenim ànima sacerdotal.

17/09/2010

Si actues —vius i treballes— de cara a Déu, per raons d'amor i de servei, amb ànima sacerdotal,

***encara que no siguis sacerdot,
tota la teva acció adquireix un
genuí sentit sobrenatural, que
manté unida la teva vida sencera
a la font de totes les gràcies*** (1).

Amb les paraules "ànima sacerdotal" sant Josepmaria Escrivà de Balaguer expressa una realitat essencial de l'ésser cristià i de la seva existència: pel sant baptisme, el cristià està configurat amb Crist i rep el sacerdoci comú, participació de l'únic sacerdoci de Jesucrist.

L'ànima sacerdotal -com assenyala sant Josepmaria- es manifesta en el desig d'obrar amb visió sobrenatural i per amor, amb afany de servei. L'adjectiu "sacerdotal" expressa quina ha de ser la nostra actitud vital: oferir sacrificis a Déu en el seu honor i per bé dels nostres semblants, ja que la caritat és vida de l'ànima.

Pel sacerdoci ministerial, els sacerdots són configurats amb Crist i actuen en els sagraments -de manera eminent, en la celebració de l'Eucaristia- *in persona Christi capitis Ecclesiae*, en la persona de Crist cap de l'Església: en el nom de Crist i de la seva Església. L'ordre sagrat està al servei del sacerdoci comú. Aquest últim, essencialment diferent del sacerdoci ministerial (2), permet que cada cristià s'ofereixi a si mateix i tota la seva vida a sacrificis espirituals (3), unint-se al sacrifici de la Creu actualitzat en el misteri eucarístic.

El cristià se sap empeltat en Crist pel Baptisme, habilitat a lluitar per Crist, per la Confirmació; cridat a obrar en el món per la participació en la funció reial, profètica i sacerdotal de Crist (4); se sap cridat a servir Déu amb la seva acció en el món, pel sacerdoci comú dels fidels, que confereix

una certa participació en el sacerdoci de Crist, la qual —essent essencialment distinta d'aquella que constitueix el sacerdoci ministerial— capacita per a prendre part en el culte de l'Església, i per ajudar els homes en llur camí vers Déu, amb el testimoni de la paraula i de l'exemple, amb l'oració i l'expiació (5).

TENIR ELS MATEIXOS SENTIMENTS DE CRIST JESÚS

Com va explicar en diverses ocasions el Servent de Déu Álvaro del Portillo, glossant els ensenyaments de sant Josepmaria, "ànima sacerdotal" vol dir tenir els mateixos sentiments de Jesucrist (6), gran i etern Sacerdot: afany d'ànimes, un desig ardent d'unir totes les accions al Sacrifici de Crist per la salvació del món; buscar la mortificació i la penitència, sabent que *tenir la Creu, és tenir l'alegria:*

és tenir-te a Tu, Senyor!(7). L'ànima sacerdotal porta a l'entrega generosa, al zel que és la intensitat en l'autèntic amor, a no dir mai prou als requeriments de Déu.

Hoc sentit in vobis, quod et in Christo Iesu: Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist (8). Aquestes paraules, que potser van resar els primers cristians i va reprendre sant Pau, formen part d'un himne de lloança a la humiliació de Crist, que ens ha arribat a la redempció. Quan l'Apòstol convida els cristians de Filips a tenir els mateixos sentiments de Crist, es refereix a la seva manera de pensar, de meditar, de projectar-se en el futur.

En l'Evangeli de sant Marc trobem la mateixa paraula que utilitza sant Pau per parlar dels sentiments de Crist. Camí de Jerusalem, Jesús anunciava als deixebles que havia de patir molt, ser rebutjat per la gent gran i els

prínceps dels sacerdots i pels
escribes, ser lliurat a la mort i
ressuscitar després de tres dies.

L'Evangelista afegeix que Pere,
prenent-lo a part, es va posar a
reprendre'l. Llavors *Jesús es girà i,
davant els deixebles, renyà Pere dient-
li: --Vés-te'n d'aquí, Satanàs! No veus
les coses com Déu, sinó com els
homes.* (9). Tenir els sentiments de
Jesús, sentir les coses de Déu, és
acceptar el misteri de la Creu i
participar en aquest misteri.

Jesucrist, sacerdot etern, s'ofereix a si
mateix per amor al Pare per a la
nostra salvació. Crist ens dóna el
màxim exemple d'allò què és una
ànima sacerdotal, tota orientada a
complir la voluntat del seu Pare.
Tenir els sentiments de Jesús és
aspirar allò que desitja, compartir la
seva vida, les seves intencions.
Gràcies a la vida sacramental,
participem en la creu i en la

resurrecció del Senyor, es transforma la nostra vida perquè arribem a la unió amb Déu, i som protagonistes de la Nova Evangelització (10).

A més de la dimensió de futur que comporta aquest tenir els mateixos sentiments de Jesús, hi ha una dimensió de comunió. Cada un, en l'Església, comparteix amb els altres batejats el que Crist porta al cor. A la Carta als Filipencs, l'himne a la humiliació de Crist convida a la unitat amb Ell, condició necessària per compartir les seves intencions, per voler com Ell vol i el que Ell vol. Aquesta orientació fonamental del batejat és possible perquè forma part del Cos de Crist.

EL COR, PROP DEL SENYOR

L'Any sacerdotal va començar en la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. El Sant Rector d'Ars deia que «el sacerdoci és l'amor del cor de Jesús» (11). Es podria aplicar aquesta

expressió a l'ànima sacerdotal. Si s'estima el Senyor, es comparteixen els seus sentiments, els anhels del seu cor, el seu afany d'ànimes, el desig que molts cors bateguin a l'uníson amb el cor de Crist. No es tracta d'una cosa exterior, sinó d'un autèntic amor.

La fidelitat de Jesucrist que compleix la missió salvadora demana la nostra resposta de fidelitat: el nom de l'amor en el temps és "fidelitat". Jesús dóna testimoni de l'amor irreversible de Déu Pare, que espera la nostra lliure entrega personal.

La Antiga Llei prescrivia determinades pràctiques que significaven la puresa necessària per acostar-se a Déu (12), la tradició jueva les va ampliar a altres àmbits, com als àpats, per donar una dimensió religiosa a totes les accions. En l'Evangelí veiem fariseus gelosos de les coses de Déu. Potser molts

d'ells no es cansaven de respondre que "sí" a Déu, de no dir mai "prou": desitjaven complir la voluntat divina. Jesús va confirmar la seva «costum d'adreçar-se a Déu com a Pare, caràcter central del manament d'amor a Déu i al proïsme (cf. Mc 12, 28-34)» (13).

Però, l'actitud dels fariseus no sempre era recta. Així, per exemple, un dia alguns van preguntar a Jesús: —*Com és que els teus deixebles no segueixen la tradició dels antics, sinó que mengen amb les mans impures?* (14). La puresa exterior hauria de ser mostra de la puresa interior. Però, en temps de Crist, el legalisme de les normes rituals establertes per la tradició humana havia ofegat el veritable sentit del culte a Déu.

Nostre Senyor denúncia aquesta actitud: bé profetitzar Isaïes de vosaltres, els hipòcrites, com està escrit: "*Aquest poble m'honora amb*

els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em donen és buit, les doctrines que ensenyen són preceptes humans" (15). I afegeix Jesús: *Vosaltres abandoneu els manaments de Déu i observeu la tradició dels homes* (16). Que dures són aquestes paraules del Senyor!: *però el seu cor es manté lluny de mi* (17). Llavors, referint-se al quart manament del Decàleg, sobre l'amor als pares, Jesús explica en què tenen el cor lluny de Déu: --*Com en sabeu, d'anul·lar els manaments de Déu per conservar la vostra tradició!* (18). Els qui justament haurien de estimar més Déu, complint la seva llei, deroguen el manament i anul·len la Paraula.

L'ànima sacerdotal és l'ànima que es lliura de veritat als altres en Déu. Es "ànima de criteri", com desitjava sant Josepmaria al lector de Camí (19). Ser una persona que pensa les coses en la presència de Déu; que discerneix,

es complica la vida per comprendre i servir els altres, en una paraula, que sap estimar: es dóna i troba en aquest do de si la felicitat i la pau .
¡Els altres ens necessiten!

L'ésser humà, des de la seva més tendra infància -quan, per exemple, aprèn a parlar -necessita l'altre per arribar a ser el que és en realitat, per créixer a poc a poc, formar-se la consciència (20), i el mateix a la vida sobrenatural, fins arribar a la plenitud de Crist i comportar-se com fill o filla de Déu en tot.

Jesús enviarà l'Esperit Sant per vivificar la multitud, no des de fora, sinó perquè ha assumit la nostra condició d'esclaus (21). Prenent sobre si la nostra mort, pot comunicar el propi Esperit de vida. Ho fa de manera eminent des de la Creu, com ensenya l'Evangelí de sant Joan en explicar la mort de Jesús: va lliurar

l'esperit i el seu cor va ser traspassat pels nostres pecats.

RAONS DE AMOR

Sant Josepmaria ens obre d'alguna manera l'ànima quan li vam sentir dirigir-se a Jesucrist clavat a la creu dient: ***sóc teu, i em lliuro a Tu, i em clavo de gust a la Creu; i al llarg dels camins del món sóc una ànima que es dóna a Tu, a la teva glòria, a la Redempció, a la coredempció de tota la humanitat*** (22). L'ànima sacerdotal ve d'aquesta creu, de la qual no es van allunyar santa Maria ni les santes dones. Ens cal valentia, una virtut especialment necessària avui, per veure i estimar la Voluntat de Déu, deixar-nos portar pel pes del seu Amor, que no és altra coses que la seva glòria i la nostra veritable vida en Ell

El lliurament que el Senyor demana és un lliurament autèntic, no formal, que ve de la Creu, de l'Eucaristia. És

total per l'amor, no per l'acumulació de preceptes i regles. Els fariseus ja s'havien escandalitzat perquè un dissabte els deixebles anaven amb el Senyor passant entre uns sembrats, *tot fent camí, els seus deixebles es posaren a arrencar espigues.* (23).

Anaven amb Jesús, lliures, amb confiança. Sabien que, si s'haguessin equivocat, el Mestre els hauria dit les coses clares, els hauria corregit. Una comprensió profunda de la nostra fe i del seguiment de Jesús, lluny de qualsevol encasellament, significa sintonitzar amb la substància de l'evangelí, del cristianisme: amb l'amor. Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell.

"Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut" (24): Benet XVI veu en aquestes paraules de sant Joan «una formulació sintètica de l'existència cristiana» (25). L'Amor és la identitat mateixa de Déu. Així s'aconsegueix una percepció cada vegada més penetrant del que són les

obres de Déu: són obres de l'Amor. En el temps de l'Església, temps de l'Esperit Sant, són les meravelles de Déu: l'Esperit Sant, com diu la pregària eucarística IV, porta a la plenitud l'obra de Crist en el món.

El mateix nom de "Obra de Déu" prevé contra un zel mal entès. "Opus Dei": Déu és el que actua en la seva Església. Hem de "deixar actuar a Déu" (26). Cal lluitar, molt, però aquesta lluita es porta sempre amb l'ajut del Senyor. La vida cristiana està ben lluny de qualsevol intent d'arribar a Déu, de complir els manaments, sense la seva gràcia, com si l'important fos el producte del nostre cor: potser aquí es cèle l'explicació de possibles derrotes o fracassos en la vida cristiana. Si de veritat volem no posar obstacles a Déu, deixarem a les seves mans els nostres propòsits, els nostres pensaments, els nostres sentiments:

el que hi ha en el més profund del nostre cor.

Afirmes que vas entenent de mica en mica el que vol dir «ànima sacerdotal»... No t'enfadis si et contesto que els fets demostrin que ho comprens només en la teoria. :—Cada jornada et passa el mateix: al vespre, a l'examen, tot són desigs i propòsits; al matí i a la tarda, a la feina, tot són peròs i excuses. ¿Així és com vius el «sacerdoci sant, per a oferir víctimes espirituals, agradables a Déu per Jesucrist»? (27). En aquestes paraules, sant Josepmaria esmenta el treball: és l'eix de la nostra santificació, i -per tant- un lloc privilegiat per exercir l'ànima sacerdotal, com també ho són les relacions familiars i d'amistat, o la participació en la vida de la societat, arribant a que tot sigui apostolat.

L'ànima sacerdotal va sempre unida, en els ensenyaments del sant fundador de l'Opus Dei, a la mentalitat laïcal, que deixa a la veritat il·luminar la nostra consciència i ens impulsa a exercir la nostra llibertat com a ciutadans de la ciutat de Déu i de la ciutat dels homes. Hi ha una justa autonomia de les realitats temporals que sant Josepmaria va proclamar contra vent i marea i que va recordar clarament el Concili Vaticà II (28). Amb la protecció de Santa Maria, corredeptora, l'ànima sacerdotal del cristià es manifesta en una gran compassió amb el proïsme, com ensenya Déu, ja que la misericòrdia de Déu abasta a tota carn (29).

G. Derville

1. Sant Josepmaria, Forja, n. 369.

2. Cf. Conc Vaticà II, Const. dogma. Lumen gentium, n. 10.

3. Cf. 1 Pe 2, 5.

4. Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 106.

5. Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 120.

6. FI 2, 5.

7. Sant Josepmaria, Forja, n. 766.

8. FI 2, 5.

9. Mc 8, 33.

10. Cf. Joseph Ratzinger - Benet XVI, l'elogi della coscienza, pp. 135-136.

11. Sant Joan Maria Vianney, cit. a Catecisme de l'Església Catòlica, n. 1589.

12. Cf. Ex 30, 17.

13. Catecisme de l'Església Catòlica, n. 575.

14. Mc 7, 1-5.

15. Mc 7, 6-7; cf. Is 29, 13.

16. Mc 7, 8.

17. Mt 15, 8.

18. Mc 7, 9.

19. Guillaume Derville, Une connaissance d'amour. Note de Theologie sur l'édition crític-historique de «Chemin» (II), «Studia et Documenta» 3 (2009) pp. 294-296

20. Cf. Joseph Ratzinger - Benet XVI, l'elogi della coscienza, p. 157.

21. Cf. FI 2, 7.

22. Sant Josep maria, Via Crucis, XI estació, punt 1.

23. Mc 2, 23.

24. 1 Jn 4, 16.

25. Benet XVI, Enc. Deus caritas est, n. 1.

26. Cf. Joseph Ratzinger - Benet XVI, Deixar actuar a Déu, "L'Osservatore Romano», 6-X-2002.

27. Sant Josepmaria, Solc, n. 499.

28. Cf. Conc Vaticà II, Const. past. Gaudium et spes, n. 36.

29. Sir 18, 12-13.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/editorial-
anima-sacerdotal/](https://dev.opusdei.org/ca/article/editorial-anima-sacerdotal/) (05/08/2025)